

AZ ÉLMÉNY

A lány akkor már régen várt. Várt valami föloldást, mert kemény volt a szíve és száraz a torka, még emlékekből kellett táplálkoznia, és az emlékek gyakran elszomorítóak.

Várt, de nevetett, mert azt hitte, hogy így könnyebb.

* * *

Nézem az arcod, és ismerős a tekinteted, pedig sohase láttalak. A szemedben van valami megnyugtató, a nézésed mégis megzavart.

Kerestél te is a tömegben.

Már fél órája játsszuk az ismeretlen - ismerőst.

Homlokomat az üvegablaknak támasztom és nézem, ahogy a fények távolodnak-közelednek, már nem is érzem a hideget, pedig befúj a szél, sós és csipős.

Éjszaka van.

* * *

Élményeket keresni jöttem, meg arcokat, új szempárokat, de nem találtam eddig, csak most.

Holnap elutazom.

* * *

A mi városunk kicsi és eseménytelen. Sár van, és ha esik a hó, akkor nem megyünk ki az utcára napokig.

De ez most Pest.

Négy napig volt az enyém.

Türelmetlen voltam, és sürgettem az élményt, vagy valamit, ami még újat adhat.

Négy napig nem adott.

* * *

A színházban túl sok volt az ember, és Te, Ismeretlen nem mertél odajönni, kézenfogni és elmesélni magadat.

Fázom. Fázom és nemcsak a lábam meg az arcom, hanem belül is nagyon.
Fázom, mert két méternyire se vagy tőlem, Te Ismeretlen Valaki, és én
nyújtanám a kezem, ha kérnéd, és átsétálnék veled egy éjszakát.

* * *

Persze nem.

Mert én is csak gondolom és vágyom, de megtenni nem merem. Nem merném,
még ha akarnád sem, mert ismeretlen vagy, kisbetűvel, és nem tudom, mi
lakik benned.

De izgat a szemed vibrálása.

* * *

Zötyög a villamos, és azt suttogom magamban, nehogy leszállj Te Ismeretlen,
mert még öt perc a térig, a végállomásig, aztán sose látsz, én se többet.
Persze, ezt Te nem tudhatod.

Azt hiszed, pesti vagyok én is, s majd holnap vagy holnapután, a villamoson,
vagy az utcán.

* * *

Tarka neonok és siető emberek. A villamos zökken, megáll. A szívem kala-
pál egyet, ijedten megfordulok, hátha az az aktatáskás férfi észrevette.
De nem. Ő is néz. Néz, de másképp.

Te fájdalmas-elvesztően, ő férfiszemmel.

Félek tőle, Hozzád pedig menekülnék előle.

Nem szálltál le, Ismeretlen.

Bár az öröklétig vacoghatnék így az éjszakában.

* * *

Nézel. Megint úgy, ahogy legelőször, amikor beleharaptál a szendvicส์be,
de a csodálkozástól elkerekedett a szemed.

Emléket fedeztél fel bennem...

Figyelem a szemed, Ismeretlen. Most már búcsúzom a homlokodtól, a sűrű

szemöldökötől, a fekete szemhéjaidtól, a szemorú mosolyodtól.

- olyanvalaki, aki köt, kényszerít arra, hogy ragaszkodj a konvenciókhoz, melyek éppúgy köteleznek, mint a fekete öltöny és a nyakkendő a színházban.

* * *

Sok a fény, hunyorgok, és majdnem megbotlom a lépcsőn. Vége az utazásnak. Te is elbúcsúztál tőlem Ismeretlen, de az utolsó pillanatban mintha arcodon végigfutott volna valamiféle megoldás, valami lehetőség...

Az arcod egy pillanat alatt változott szomorúból mosolygósra. Egyedül állsz és vársz.

A férfi, akihez tartoztál, elszaladt, mert indul a csatlakozás. Ilyenkor már ritkán jár villamos.

Állsz és vársz.

Egyre bizonytalanabban állsz ott, Ismeretlen, mert én is lassan indulok és ugyanolyan tétován.

Nekiiramodsz.

A villamos már mozdul, Te rajta, már ülsz is, és megint nagyon szomorú az arcod.

* * *

A levegő most még csípősebb és hidegebb. Lépést kell tartanom a villamosoddal, Ismeretlen, arra visz az én utam is, látnom kell még egyszer az arcod, a szemed, a megnyugtatót, ami Belőled árad, a Találkozás élményét. Meg kell Téged erősítenem, Ismeretlen, abban a tudatban, hogy *sohase* látsz többet.

* * *

Észrevettél. Észrevettél, s most már nem érdekel semmi többé, integetsz és mosolyogsz, Ismeretlen, most tudtál elszakadni a szigorú szabályoktól, most, hogy Te is tudod már: ez az utolsó perc.

A mosolyodtól megkönnyebbül a léptem és a szívem.

Te a búcsút, az utolsó percet is széppé tudod tenni, Ismeretlen.

S a lány ment és nem nézett vissza.

Boldog volt, először az, sok-sok hónap óta.

Boldog volt, és nagyon könnyűnek érezte magát, de nem tudta megmondani, miért.

HÁVAI ANIKÓ